

— Азъ, азъ, азъ надскачахъ. . . — развиваха се всички. Дигна се шумъ и врѣва.

Въ това време Кумчо-Вълчо, който много бѣ изгладнѣлъ, ги дебнѣше. Той се хвърли врѣхъ тѣхъ и разкъса кожухчето на най-голѣмото.

Сънътъ на старата зайка се сбждна! . . Тя и останалитѣ плакаха за клетото цѣла нощъ. Сълзитѣ имъ замръзнаха на очитѣ като бисерни зърна.

Куманъ Мишевъ

ДО ИСТОРИЧЕСКИТѢ МѢСТА ВЪ БЪЛГАРИЯ

Бачковски манастиръ

По една ужасна стрѣмнина се спустнахме отъ Асеновата крепостъ долу на шосето. Потеглихме за Бачковския манастиръ,

Каква красота! Родопскитѣ върхове се издигатъ въ небесата. Тѣ се мѣнятъ всѣка минута, а край шосето шуми и се пѣни бистрата рѣка Чая. Ние се оглеждаме на вси страни — и не можемъ да се нарадваме на хубавата наша българска природа.

Стигаме село Бачково, което се е сгушило всрѣдъ гората въ една урва на дѣсния брѣгъ на рѣката.

Подминахме селото и при единъ завой предъ насъ се откри малка котловина. Срѣдъ нея на една тераса се бѣлна манастирътъ.

Това е вториятъ по голѣмина манастиръ въ България, следъ Рилския.

Високи стени ограждатъ двора, който е раздѣленъ на две. Въ северния, по-голѣмия дворъ, има две черкви, а въ южния — една. Околовръстъ сж наредени манастирскитѣ стаи съ широки чардаци отпредъ. Високи чинари хвърлятъ сѣнки срѣдъ двора. Нѣколко чешми шуртятъ и изливатъ студена и бистра като сълза вода.

Въ манастиря е тихо. Мѣркатъ се монаси, слуги и работници. Ние оглеждаме смирено всички жгли на тази старинна светия. Минаваме отъ черква на черква, отъ сграда на сграда, развождани отъ лице, което добре познава историята на манастиря, слушаме неговитѣ разкази и се унясяме въ миналото.